MAREK VAGOVIČ

ATENTÁT

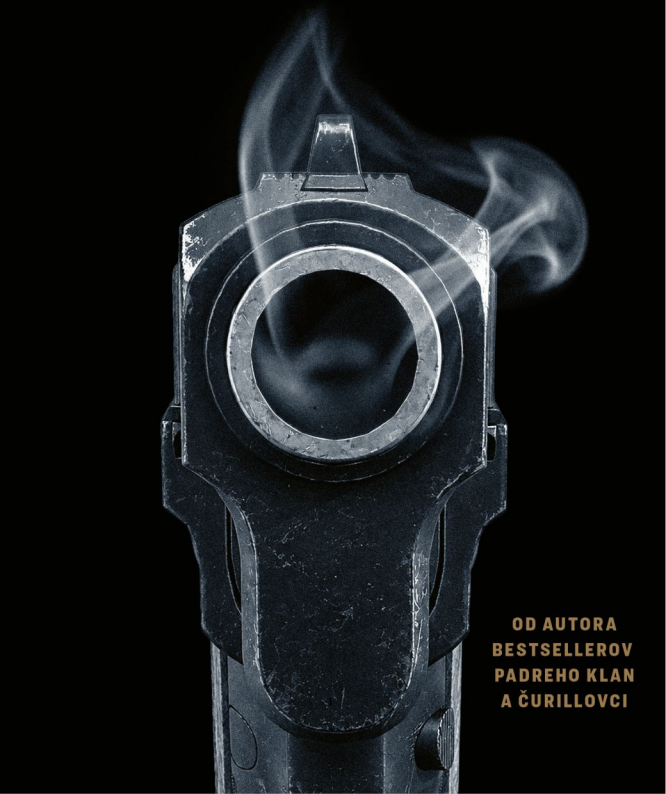

OD AUTORA
BESTSELLEROV
PADRELO KLAN
A ČURILLOVCI

Švabach

MAREK VAGOVIČ

ATENTÁT

ATEN

MAREK VAGOVIČ

NTÁT

Marek Vagovič: Atentát

Prvé vydanie, Media Forum s.r.o.
© Marek Vagovič, 2026
Cover design and layout © Pergamen
Slovak edition © Media Forum s.r.o.

ISBN 978-80-69056-14-5

TREST SMRTI!

„Gestapo! Gestapo!“ skandujú tisícky ľudí pred budovou slovenského parlamentu, kde sa práve koná veľká protivládna demonštrácia.

Na pódiu stojí Šéf, predseda opozičnej strany Zder. Pravú ruku zdvihne smerom k davu, pevne zovretú v päsť.

Opozičný politik vyzýva ľudí k občianskej neposlušnosti, ide mu o kejhák. Poslanci budú hlasovať, či ho vydajú na väzobné trestné stíhanie.

Ako najvyššie postaveného člena klanu, čo vypaľoval podnikateľov, bral úplatky a garantoval členom zločineckej skupiny a spriazneným oligarchom beztrestnosť.

„Chcú ma strčiť do basy, aby ma zničili. Na základe výpovedí udavačov, ktorí si vymyslia hocičo, aby zostali na slobode. Ale my ich vyženieme, boha! Keď sa vrátime k moci, nezostane tu kameň na kameni!“ buráca v opojení, ale nie je mu všetko jedno.

V kľúčových pasážach improvizovaného prejavu, ktoré dovtedy zvládal ako šikovný rečník s obdivuhodným prehľadom, sa mu začne lámať hlas. Je rozcítený, ľutuje sa, akoby to bol zrazu iný človek. Zo sebavedomého lídra sa pod tlakom stala vyklepaná troska.

Šéf si uvedomuje, že od pobytu vo vyšetrovacej väzbe ho delí možno jeden hlas. Nočná mora, pre ktorú už niekoľko týždňov poriadne nespáva.

Zalomí len vtedy, keď vypije fľašu koňaku. Väčšinou v centrále Zderu, prikrytý dekou na vyležanom straníckom gauči.

Keď schádza z tribúny, na moment sa mu stretne pohľad so známym investigatívcom. Novinár ho pozoruje s nemým úžasom, tak badateľne mimo formy ho ešte nezažil.

„Čo tu robí ten smrad," zamrmle si politik popod nos. „Všade, kde sa objaví, máme prúser."

„Nejaký problém, šéfe?" spýta sa ochrankár, keď zachytí jeho nervózny pohľad.

„Novinár Švehlík. Snorí, či neprášim pätnástky v Padreho hoteli."

„Máme sa naňho zavesiť a trochu ho postrašiť?"

„Už ho majú v merku Tiborovi chlapci."

„Tak mu aspoň spravíme zopár fotiek do rodinného albumu," zachechtá sa ochrankár.

„Cvaknite aj ľudí, s ktorými sa tu rozpráva. Ich lustráciu zabezpečí Tibor."

Rozhodený Šéf odvráti zrak, aby prešiel na iné myšlienky. Dotieravý novinár je to posledné, čo chce teraz riešiť. Napokon, má na to spoľahlivých ľudí, ktorí si ho detailne preklepnú. A vyňúrajú aj jeho zdroje, aby Šéfa neotravovali policajti od vyšetrovateľa Skalu.

Cestou k parlamentu si predseda podáva ruku s postaršími priaznivcami. Nechcú ho pustiť, boja sa, že ho už naživo nikdy neuvidia.

Uverili, že je obeťou komplotu jeho neprajníkov, ktorí pachtia po politickej krvi a chcú sa mu pomstiť. Akurát jemu,

čo im ako premiér vždy pred Vianocami poslal trinásty dôchodok, aby mali štedré sviatky aj na darčeky pre vnúčatá.

„Modlím sa za vás každý deň!“ vykríkne Ruženka, ktorá by mohla byť jeho mamou.

Vitálna dôchodkyňa chodí na všetky akcie Zderu, najradšej má oslavy MDŽ. Tam aj späť ju odvezú zadarmo autobusom, dostane karafiát, pol deci aj poriadnu porciu gulášu. Páčia sa jej aj predsedove vtipy. Sú také chlapácke, aké si hovoria u nich v dedine.

„Vy ste náš,“ povie Šéfovi a vrúcne ho objíme, akoby to bol jej syn. Politik je dojatý, na lojálne babky demokratky sa môže vždy spoľahnúť.

Na rozdiel od intrigánov v parlamente aj v jeho vlastnej strane. Navonok sa pred ním plazia a pochlebujú, no za chrbtom ho ohovárajú. Myslia si, že je za zenitom, ale nemajú alternatívu. A Šéf je stále istota, hoci už nie je taký presvedčivý, ako keď bol premiérom.

„Vráťte sa nám živý a zdravý,“ zaželá mu Ruženka, držiac v ruke modlitebnú knižku. Keď ju pootvorí a začne listovať, vypadne z nej malá čiernobiela fotografia. Šéf sa zohne ako pravý džentlmen a zdvihne ju zo zeme. Na zažltnutom papieri hľadí na svoj vlastný obraz.

Žena si vystrihla jeho portrét z Pravdy, iné noviny nečíta. Na fotografii je o dvadsať rokov mladší, na pohľad srší energiou a odhodlaním meniť spoločnosť.

„Nech sa páči,“ podá fotku rozjarenej Ruženke.

Archívna fotografia mu pripomenie obdobie, keď bol ešte vnútorne slobodný. Nemusel sa spovedať žiadnym sponzorom ani oligarchom. Nikto naňho nič nemal, mohol si hovoriť aj robiť, čo chce. Túžbou po absolútnej moci sa však dobrovoľne upísal diablovi.

A teraz sa cíti ako vo zvieracej kazajke. Obrazne i doslova. Je strnulý, chradne fyzicky i psychicky. Dohody s bielymi goliermi aj s hrubokrkou mafiou, tajné kompronahrávky a kostlivci v skrini ho zmenili na bezduchú telesnú schránku, ktorá chce len prežiť.

•••

Kráčajúc hore schodmi k parlamentu, zahliadne Šéf v dave muža na prahu sedemdesiatky. Pôsobí roztržito, celý nesvoj drží v rukách transparent s nápisom: Trest smrti!

„Zmizni odtiaľto, provokatér!" kričia naňho okolostojaci, šermujúc dáždnikmi.

Šéf sa k nemu snaží pretlačiť, aby si zoči-voči vysvetlili, ako to myslí. Kedysi sa sám usiloval o zavedenie trestu smrti, takže transparent neberie osobne ako prvoplánovú provokáciu. Zastavia ho však ochrankári, bezprostredný kontakt vyhodnotili ako riziko.

„Musíme byť opatrní, môže mať pri sebe zbraň," varuje ho jeden z nich, keď ťahá Šéfa od epicentra konfliktu.

„Nikdy som sa nebál ľudí," povie znechutene politik, ale napokon počúvne a urobí dobre.

Ledva to dopovie, ozve sa kúsok od parlamentných garáží silná explózia pripomínajúca streľbu. Bum, bum, bum, bum, zaznie v krátkom slede štyrikrát po sebe. Ochrankári v sekunde vlastnými telami obklopia Šéfa, zvierajúc v spotených rukách služobné revolvery. V dave nastane panika, sympatizanti Zderu sa rozpŕchnu v okolitých uličkách.

Len muž s transparentom Trest smrti! je až prekvapivo pokojný. Ako jediný sa nepohne z miesta. Pozoruje, ako osobní strážcovia ťahajú politika do bezpečia.

Šéf zacíti na hrudi nepríjemný tlak. Kedysi zocelený politik, ktorého nič nevyviedlo z miery, hľadá očami únikový východ. Hrozba väzenia a tlaky, ktorým čelí klan, zmenili aj jeho psychiku. Lieky na upokojenie začal hltať ako cukríky, kombinujúc ich s alkoholom. Najradšej má, keď o sebe nevie.

Vystrašený zo série detonácií na chvíľu zastane, chytí sa zábradlia a začne zhlboka dýchať. Ochrankári ho podopierajú pod pazuchami, aby sa nesklátil na zem ako podťatý. A už vôbec nie pred svedkami, nedajbože novinármi, ktorí naňho čakajú vo foyer parlamentu.

O jeho psychických problémoch vie iba priateľka Majka. Milenka aj bútľavá vŕba v jednej osobe. Zoznámil ich jeden Talian, čo sa motal okolo Úradu vlády. Cez Majku sa dostal k miliónom z eurofondov.

Na začiatku s ňou chcel Šéf len spávať, medzičasom sa však do nej bezhlavo zamiloval. Majka je navyše lojálna aj starostlivá a doposiaľ mu nekecala do politiky ani kšeftov. Keď sa však naštve, hádajú sa ako v talianskom manželstve. Vtedy vie byť temperamentná Majka aj vulgárna a na plnú hubu mu vykričať, čo sa jej nepáči. Často reže do živého, keď udrie na jeho citlivú strunu.

„Všetko v poriadku?“ spýta sa Šéfa jeden z ochrankárov.

„Už je to lepšie,“ odvetí, keď odoznejú prvé prejavy úzkosti.

Stále sa mu ťažšie dýcha, ale najhoršie už pominulo. Keď sa ako tak spamätá, začnú ho prenasledovať neodbytné otázky. Chcel ho niekto zabiť? Ak strieľal, prečo ho nezasiahla ani jedna guľka? Bola to len výstraha? Alebo je paranoidný a vyplašili ho obyčajné petardy? Priveľa skľučujúcich otázok, no žiadne odpovede.

„Čo sa to tu, do pekla, stalo?“ nakloní sa k ochrankárovi.

Osobný strážca však mlčí, nateraz nie je čas na zbytočné reči. Jeho úlohou je len odpratať chránenú osobu do bezpečia.

Vystresovaný Šéf si zapne sako a vojde v sprievode ochranky do parlamentu. Biela mramorová kocka z osemdesiatych rokov pôsobí chladným, nevľúdnym dojmom. Nemá dušu, charakter ani atmosféru, hoci sa týči na hradnom kopci, ponad historické centrum Bratislavy a rieku Dunaj.

Také nepodstatné detaily si však Šéf nikdy nevšímal. Jednak preto, že na bývalý režim nedal dopustiť. Ani na jeho architektúru. K hlavnému mestu navyše nemal žiadny vzťah. Nikdy ho neprijalo, Bratislavčania nevolili populistov ako on. Socialistickú opachu na hradnom kopci vnímal len ako prostriedok, ako s vernými straníkmi a ich rodinnými príslušníkmi ovládnuť štát.

„Odstúpite z funkcie predsedu strany, keď prídete o poslaneckú imunitu?“ zastaví ho pri vstupe do parlamentu novinár, ktorý ho zbadá ako prvý.

Jeho otázka postaví z kožených kresiel na prízemí aj kolegov z konkurenčných médií a všetci sa bleskovo vyberú za lídrom Zderu.

„Práve ma chcel niekto zabiť a vy sa pýtate sprostosti ako vždy,“ odvrkne podráždene.

„Zatiaľ nie je potvrdené, či išlo o pokus o atentát alebo o výbuch zábavnej pyrotechniky,“ kontruje novinár.

„Viete, koľkým ľuďom ležím v žalúdku. A môžete za to aj vy. Tiež by ste boli najradšej, keby som zmizol z politiky.“

„Môžete sa vyjadriť aspoň k obvineniu zo založenia zločineckej skupiny?“

Politik váha, novinárov vníma odjakživa ako nutné zlo.

„Celé obvinenie je nezmysel ako voda v prútenom koši. Do basy patria policajti a sudcovia, ktorí ma chcú dostať

za mreže. Toto nezostane bez odozvy. Naši advokáti už pripravujú trestné oznámenia a žaloby," dodá napokon.

•••

Pred rokovacou sálou postávajú vládni poslanci, na čele s Igorom z Trnavy. Niektorí držia v rukách provokatívne transparenty s nápisom: Do basy! Iní pokrikujú na Šéfa jednoduché heslá: Mafia! Zločinci! Keď sa snaží vojsť dnu, postaví sa pred neho Igor a zatarasí mu cestu. Šéf zostane hodnú chvíľu bezradne stáť a v duchu aj nahlas ho poriadne preklína.

„Blázon, psychopat, šialenec," zavrčí a pohľadom pokynie ochrankárovi, aby spravil s Igorom poriadok. „Taký ako ty ma pred chvíľou skoro zabili," šplechne do tváre koaličnému poslancovi.

„Si obyčajný sráč. Celé ste to zinscenovali, aby si bol za obeť a nešiel do diery," odvrkne Igor. V tej chvíli k nemu pristúpi ochrankár a snaží sa mu dohovoriť. Igor to ignoruje. Prekríži si prsty a naznačí Šéfovi, že pôjde za mreže.

Keď sa k nemu snaží pretlačiť lakťami, ochrankár ho prudko chytí za rameno a odtlačí preč. Igor sa vzpiera, ale proti fyzickej presile nemá šancu. Následne mu jeden z poslancov Zderu roztrhne transparent. „Špinavý hajzel," zakričí krátko predtým, ako sa za Šéfom a jeho suitou zabuchnú dvere.

Za rečníckym pultom stojí Jakobín. Oddaný člen Zderu, ktorý sa tvári, že by za Šéfa položil život. V skutočnosti si chce tento kovaný boľševik len užívať výdobytky kapitalizmu. Pred dezorientovaným publikom to však vie dobre zahrať. Aj privrieť oči nad kauzami klanu.

„Toto je obyčajné sprisahanie dvoch ľudí – vyšetrovateľa Skalu a sudkyne Sekery!“ verklíkuje Jakobín nepríjemnou fistulou, lomcujúc mikrofónom tak intenzívne, že ho takmer vytrhne z pultu. Oboma rukami sa pevne chytí dreveného rámu.

„Poľujú na Šéfa, hoci naňho nič nemajú. V base ho budú mučiť a nútiť k priznaniu, možno ho dotlačia až k samovražde. To nesmieme dopustiť, je nevinný!“ zúrivo prská a nakláňa sa ponad rečnícky pult. Jeho tvár je červenšia ako päťcípa hviezda, ktorú nosí hrdo na tričku.

„Okrem toho, cestou na túto politickú popravu, ktorú nazývate spravodlivým demokratickým procesom, ho chcel niekto zastreliť! Zbláznili ste sa, liberálni fašisti?“ opakuje mantru o údajnom atentáte, ktorému Šéf unikol len o vlások.

V rokovacej sále to začína vrieť. Koaliční poslanci nesúhlasne bučia a búchajú päsťami do lavíc. Jakobína zasypú spŕškou vulgarizmov, ktoré ho však nechávajú chladným. Na nadávky je zvyknutý, každý deň má niekto chuť od srdca mu naložiť. Zbabelec Jakobín však vychádza na ulicu len s deťmi, ktoré používa ako ochranný štít.

„Za boha, za národ!“ ukončí príhovor ľudáckym sloganom, hoci sa dlho hlásil k ateistom a odporcom cirkvi. Odkedy však začali Zderu pre korupčné kauzy klesať preferencie, nechodí na dúhové pochody, ale na púte. Raz rečnil aj na mítingu extrémnej pravice.

„Česť práci, súdruhovia,“ dodá hrdo, aby nezostal nič dlžný ani oddaným stúpencom starého režimu. Ľavým ukazovákom sa zároveň dotkne odznaku kubánskeho revolucionára Che Gevaru na klope saka, aby upriamil pozornosť na svoj celoživotný politický vzor.

„Zoberte mu slovo, pán predsedajúci. Veď toto je otvorená propagácia komunistickej totality, sú na to aj paragrafy!“ neveria vlastným ušiam koaliční poslanci.

Predsedajúci len mykne plecami, keďže je tiež členom Zderu. V strane má prezývku Podržtaška. Začínal ako lojálny úradník na kraji, kde verne slúžil svojim skorumpovaným nadriadeným. Niektorí ho volali aj poštár, keďže bol často sprostredkovateľom úplatkov. Neskôr ich začal brať aj sám, hlavne za dohadzovanie kšeftov v štátnom IT biznise.

Ako submisívny poslíček sa postupne šplhal po Šéfovom chrbte nahor. Bol štátnym tajomníkom aj ministrom, až to napokon dotiahol na post predsedu parlamentu. No keďže s jedlom rastie chuť, začal neskromne snívať o pozícii hlavy štátu.

„Zmiernite tón, pán poslanec,“ napomenie Jakobína, aby si to úplne nerozhádzal ani s koalíciou. Raz bude možno potrebovať aj hlasy jej voličov.

„Si frajer!“ zvolá Šéf na Jakobína, keď odchádza od rečníckeho pultu. Ten mu opätuje úsmev a roztvorí prostredník a ukazovák do véčka. Víťazstvo je síce zatiaľ v nedohľadne, ale predseda je bojovník. Vždy sa dokázal postaviť a vliať nádej neschopným straníkom.

Po niekoľkohodinovej rozprave vyhlási predsedajúci krátku prestávku. Šéf sa svižným krokom presunie do svojej kancelárie. Pred stroho zariadenou miestnosťou so socialistickým nábytkom ho už netrpezlivo vyčkávajú poslušní členovia Zderu.

Nervozita sa dá doslova krájať. Všetkým je jasné, čo by znamenalo, keby Šéf putoval za mreže. Zder by sa v ďalších voľbách nedostal ani do parlamentu a oni by skončili

na ulici. Poslancami sa stali len vďaka bohapustej lojalite, nie pre svoje manažérske či iné schopnosti.

Strana by sa rozpadla, po Šéfovi by šli do basy ďalší členovia klanu. Strata perspektívy by možno viacerých primäla aj k spolupráci s políciou. Jeden za druhým by sa kajali pred nenávideným vyšetrovateľom Skalom alebo sudkyňou Sekerou.

„Kľud, šéfe, dáme to!“ povzbudzuje ho so zväzáckou iskrou v oku servilný Jakobín.

Veľmi to však nezaberá, predsedovi by sa v tej chvíli krvi nedorezal. Bledá až popolavá tvár, žiadna mimika. Prezradia ho aj trasúce sa ruky, v ktorých zviera stakan vodky.

Jeho neistota pramení aj zo správ od Tibora a Padreho. Šéf ich poveril, aby obehli koaličných poslancov, u ktorých je šanca, že by ho mohli podržať. Ponúkal päťdesiattisíc v hotovosti, funkcie aj štátne zákazky, keď sa vráti k moci.

Záchranný plán však stroskotal hneď v zárodku. Tibor s Padrem nenašli nikoho, kto by sa nechal kúpiť. Niektorí vycúvali skôr z opatrnosti, aby neboli vydierateľní. No pre väčšinu koaličníkov bol Šéf červené súkno: politická hlava mafie, s ktorou sa nekolaboruje.

„Je to v piči!“ zrúkne Padre a treskne dlaňou po kapote sivého Mercedesu S. Práve im dal košom posledný koaličný poslanec. Rozrušený vytiahne z luxusného sivého saka za desaťtisíc eur papierovú vreckovku a pretrie si ňou spotené čelo.

„Keď sa to dozvie Šéf, úplne sa zloží. Mám z neho nervy, je dosratý až za ušami. Ak ho strčia dnu, do týždňa ho majú na lopate. Položí celý klan, aby sa zachránil a my zhnijeme v base,“ načrtne čierny scenár. Nahnevaný hodí na zem mokrú vreckovku a odpľuje si.

„Psychicky je dole, ale nie je sviňa. Doteraz nás vždy podržal," oponuje väčšinou pokojný Tibor, keď si sadnú do klimatizovanej limuzíny. „Ale treba počítať so všetkým. Keď sa zosype, mám plán B," naznačí záhadne.

Padre naňho spýtavo civie, ale Tibor už nepovie ani slovo. Padre naštartuje a vyberú sa spolu do budovy parlamentu.